

Arrest

nr. 122 882 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging, de nietigverklaring te vorderen van enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 april 2014 en anderzijds van het inreisverbod van 15 april 2014. Beide beslissingen werden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 april 2014 om 7 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIUK loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de eerste bestreden beslissing

Het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt mede afgemeten aan de haast die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad in te leiden is inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure.

Diligent optreden is een gegeven dat bijgevolg vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en is een dwingende vereiste die moet zijn vervuld opdat de Raad een verzoekende partij mag toelaten tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In casu dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing dateert van 15 april 2014 en ook op deze dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Bijgevolg kon de verzoekende partij vanaf dat ogenblik het nodige doen om tegen de bestreden beslissing op te komen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij verhinderd is geweest om vanaf het ogenblik van haar opsluiting op 15 april 2014 met haar raadsman te overleggen. Evenwel heeft de verzoekende partij gewacht tot de vooravond van haar repatriëring voor zien op 24 april 2014, om een haar beroep in te dienen. Het lange tijdsverloop tussen het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bestreden akte imminent wordt, namelijk de vasthouding van verzoekende partij op 15 april 2014, en het instellen van de vordering op 23 april 2014 om 18 u op de vooravond van de geplande repatriëring, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 6 oktober 2009, nr. 196 667).

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij pas op 23 april 2014 op de hoogte werd gesteld van haar repatriëring op 24 april 2014, merkt de Raad op, dat los van het gegeven dat deze bewering niet is aangetoond, het de verzoekende partij toekomt onmiddellijk te reageren vanaf het ogenblik dat haar repatriëring nakend is. De verzoekende partij wist of diende te weten dat een repatriëring nakend was vanaf haar vasthouding, *in casu* 15 april 2014, temeer de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt *“bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”*. Uit de gegeven uiteenzetting kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij te dezen diligent is opgetreden.

Ter terechtzitting voert de raadsman van de verzoekende partij voor het eerst aan dat zijn cliënt eerst een andere raadsman had en dat deze niets ondernomen heeft. Deze stelling is niets meer dan een loutere bewering die niet aannemelijk wordt gemaakt en niet wordt ondersteund door enig stuk. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de huidige raadsman van verzoeker er blijkbaar wel in slaagt om op 18 april 2014 reeds een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de Correctionele rechtbank te Gent, ingevolge de genomen maatregel tot vrijheidsberoving. Het gegeven dat de vorige raadsman niets heeft verricht is, mede gelet op het ontbreken van enig begin van bewijs, ongeloofwaardig. In elk geval kan dergelijke situatie niet als een situatie van overmacht aanzien worden (RvS 30 mei 2001, nr. 95.974; RvS 2 juli 2003, nr. 121 206).

In de mate waarin de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij de uiterst dringende noodzakelijkheid wel zou zijn aanvaard, wijst de Raad er op dat precedentes in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (RvS cass, 16 december 2009, nr. 198.981). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van gelijkaardige gevallen waarbij gewacht werd om een beroep in te dienen tot op de vooravond van een geplande repatriëring.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.2.2. De beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep en van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de tweede bestreden beslissing

In zoverre de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april twee duizend veertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H.VAN GOETHEM

J.CAMU